

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda (1136 Budapest, Tátra u. 24. IV/1., ügyintéző: dr. Pohárnok Barbara ügyvéd) által képviselt) felperesnek a dr. Ördög István igazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen, menekültügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránti perében meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság az alperes 2013. május 21. napján kelt 106-2-2860/30/2013-M számú határozatát megváltoztatva a felperest menekültként elismeri.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül térítsen meg a felperesnek 19 050 (Tizenkilencezer-ötven) Ft perköltséget.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 30 000 (Harmincezer) Ft eljárási illetéket az alperes személyes illetékmentessége miatt az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

Indokolás

Az afgán állampolgárságú felperes 2012. január 26. napján érkezett Magyarországra, és a következő napon nyújtotta be első menedékkérelmét. 2012. február 15. napján tartott előzetes meghallgatásán előadta, hogy kb. három hónappal ezelőtt hagyta el Afganisztánt, és Szerbián keresztül érkezett Magyarországra. Azért kellett elhagynia hazáját, mert ott nem volt biztonságban a tálibok miatt. Mazar-e-Sharifban lakott, de a „Szabad Igazságos Választás Pártja” (FEFA) választásokat felügyelő civil szervezet alkalmazottjaként kisebb településekre is kellett járnia. 2004. és 2006. között sűrűn jártak kollégáival a Mazar-e-Sharif környékén lévő négy faluba, az ott élők azonban nagyon féltek, mert a tálibok megfenyegették őket, hogy levágják a kezüket vagy a fülüket, ha szóba állnak a FEFA alkalmazottakkal. Először 2004-ben támadták meg Wazirabad faluban. 2006-tól pedig, amikor már a tálibok uralkodtak ezen a területen, nem is nagyon tudtak bejutni ezekre a helyekre. 2011. szeptemberben el akartak jutni Husein Kheil faluba, azonban a tálibok megtámadták a konvojt. Sikerült elmenekülnie, három munkatársa azonban eltűnt Balkh településen. Utóbb hallotta, hogy előkerült a holttestük. A 2011. szeptemberi eset után úgy döntött, hogy más munkát keres, mert nagyon sok ellensége lett. Egy barátja azonban informálta, hogy a tálibok keresték Balkh-ban, és tudták a címét is. Kérték, hogy amikor legközelebb oda megy,

értesítsék őket. Motorosok is üldözték. Mindig támadástól félt, amikor motorosokat látott, ezért úgy döntött, hogy elmenekül Afganisztánból.

Az alperes 2012. február 17. napján kelt – és a Szegedi Törvényszék 14.Kpk.20.640/2012/24. számú végzése folytán 2012. szeptember 14. napján jogerőre emelkedett – 106-3-1807/7/2012-M számú végzésével az elismerés iránti kérelmet részletes vizsgálat nélkül elutasította, mivel a felperes Szerbián keresztül érkezett, amit az alperes biztonságos harmadik országnak tekintett.

A felperes azonban 2013. január 3. napján ismételt menedékkérelmet nyújtott be, amelyet már érdemben vizsgált az alperes.

A felperes a menedékkérelme benyújtásának napján tartott előzetesen meghallgatásán a korábban előadottakat tartotta fenn. Meghallgatása után továbbá személyazonosító igazolványt, az afgán Belügyminisztérium által kiállított büntetlenségi igazolást és FEFA munkáltatói igazolást nyújtott be. Menedékkérelme alátámasztására csatolta továbbá a Balkh-i rendőrkapitánynak címzett levelét, amelyben beszámolt az őt ért üldöztetésről, és amelyet a rendőrség ellátott tanúsítvánnyal.

A felperes 2013. március 21. és április 15. napján tartott érdemi meghallgatásán kifejtette, hogy 2004-ben rakétatámadás érte Wazirabad faluba menet a FEFA konvoját. Gyalog menekültek, rendőrök szállították őket vissza Mazar-e-Sharifba. Nagyobb baja akkor lett, amikor 2010-ben szülőfalujába, Ghondanba kezdett járni a FEFA matricát viselő autóval. Volt ott ugyanis három személy, akik korábban a tálibok oldalán harcoló Hezb-I-Islami tagjai voltak. Egy a faluban élő barátjánál többször találkozott e három személlyel, akik többször utaltak rá, hogy rossz oldalon áll, és információkat közvetítettek róla a táliboknak. A faluban élő barátja egy este telefonon értesítette Mazar-e-Sharifban, hogy előző este a tálibok a falu mecsetében közölték az imámmal, hogy ha találkoznak, megölik, és e tartalommal rölapokat is hagytak a mecsetben. A tálibok úgy tekintenek a FEFA-ra, mint egy kormányt támogató, ellenük működő szervezetre. Korábban az említett három személy a később meggyilkolt három kolléga adatait már megadta a táliboknak. Ezt a három kollégát 2010. végén Kolambo faluban elfogták, megölték, és elásták a holttestüket. A kormány 2012. február 17-én találta meg a holttesteket, illetve a felperes 2012. február 17-én olvasta a hírt erről a BBC honlapján. Barátja nem tanácsolta, hogy még egyszer megjelenjen a faluban. Tíz nap múlva egy másik, táliboktól mentes faluban szeretett volna találkozni a barátjával, útközben azonban három fegyveres motorral követte. A felvert port kihasználva tudott lefordulni és elmenekülni. Pár nappal később az irodában a főnöke átadott neki egy borítékot. Abban egy parancsnok által írt levél volt azzal a tartalommal, hogy tudják, hogy az amerikaiaknak dolgoznak, a kormány emberei és hogy a tálibok ellen vannak; emiatt súlyosan meg fogják büntetni, meg fogják ölni őket. A levél érkezése miatt nagyon megijedt, hogy Mazar-e Sharifban is rátalálnak, ezért elment a rendőrkapitányságra, bejelentette az esetet (ott elvették tőle a levelet), és beszerezte a becsatolt iratokat. Nem segítséget vagy védelmet kért az afgán hatóságoktól, hiszen azok magukat sem tudják megvédeni, hanem csak igazolást szeretett volna későbbi menedékkérelméhez. A beszerzett papírokat egy barátjánál hagyta, hogy ne kockáztassa azokat a menekülés során, és a családját biztos helyre, egy közei faluba költöztette. Az ország elhagyása előtt nem ment ki az utcára, a levél érkezéséhez képest pedig egy hónapon belül pedig elhagyta Afganisztánt. Vissza nem térhet oda, mert a tálibok kiszemelték, ellenségük marad örökre. Elutazása után a három Hezb-I-Islamita érdeklődött utána a főnökénél. Sok besúgójuk van a táliboknak.

Az alperes 2013. május 21. napján kelt 106-2-2860/30/2013-M számú határozatával a felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében

elutasította, és megállapította, hogy visszaküldési tilalom sem áll fenn.

Az alperes nem kérdőjelezte meg a felperes személyazonosságát, állampolgárságát, származási helyét és a FEFA-val való munkakapcsolatát. Megállapította azonban, hogy a felperes története nem áll összefüggésben a Genfi Egyezményben meghatározott okkal, hiszen a felperes politikai pártnak nem volt tagja, civil jellegű munkát végzett, vallását tudta gyakorolni, és nemzetiségével kapcsolatban sem érte atrocitás. Menekültkénti elismerésének feltételei tehát nem álltak fenn.

Az alperes az oltalmazottkénti elismerhetőség körében rögzítette, hogy a felperes nyilatkozata szerint a három kollégát, akik 2010. végén tűntek el, és akik holttestét 2012. februárban találták meg, ő maga ismertette meg a falubeli tálib szimpatizáns személyekkel úgy, hogy többször elkísérték őt Ghondanba, és részt vettek a barátjánál tartott beszélgetéseken. Az alperes szerint a felperes erre alapozta azon feltételezését, hogy hazatérése esetén a kollégái sorsára juthat. Az alperes ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy megvizsgált országinformációk valóban beszámolnak arról, hogy Balkh tartományban három személyt holtan találtak, azonban a BBC News arról tudósított, hogy a Független Választási Bizottság (IEC) és nem a FEFA három munkatársa volt az áldozat, a holttesteket pedig a felperes előadásával ellentétben nem 2012. februárban, hanem 2010. szeptemberében, vagyis még a felperes afganisztáni tartózkodása alatt találták meg. A meggyilkolt személyek ezek szerint nem lehettek a felperes közeli barátai és kollégái, felmerül a gyanú, hogy a felperes csak története erősítése érdekében bővítette a ténylegesen megtörtént eseményt saját vonatkozású részletekkel. Másrészt a felperes nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani az őt ért fenyegetéseket. Azt, hogy maga sem félt a táliboktól, jól mutatja, hogy az első, 2004. évi támadás után még hét évig folytatta ugyanazt a munkát. Ha el is fogadjuk továbbá a mecsetbeli megfenyegetés tényét, életszerűtlennek tűnik, hogy ezután tíz nappal a tálib motorosok e fenyegetéssel összefüggésben eredtek a felperes nyomába. Nehezen hihető az is, hogy csupán a por akadályozta meg őket abban, hogy a FEFA logós autó után menjenek vagy arra lőjenek. Az országinformációk megerősítik, hogy a felperes nyilatkozatainak megfelelően a kormányzattal együttműködő személyeket a tálibok valóban hajlamosak kormány- és idegenbarát elemekként kezelni, és emiatt őket és családjukat megfélemlíteni. A felperes esetében azonban már a 15 km-re történő elköltözés is megoldást jelentett a fenyegetések ellen. Tudomása szerint családtagjai a mai napig ott élnek. Ezen kívül joggal feltételezhető, hogy a felperes a fővárosban is képes lenne megbízható egzisztencia felépítésére, minthogy ott működik a FEFA központja, ahol többeket ismer, és a főváros megfelelő védelmet tudna nyújtani a távoli országrészben regnáló tálibok atrocitásaival szemben. Tekintettel arra, hogy a felperest bántalmazás nem érte, a fenyegetést teljes bizonyító erővel nem tudta valószínűsíteni, élvezi Afganisztán állami szerveinek védelmét, és Kabul mint belső védelmi alternatíva reálisan megvalósítható és ésszerű menekülési lehetőség számára, az oltalmazottkénti elismerésének feltételei sem állnak fenn. Tekintettel arra, hogy a támadások előfordulási aránya Balkh esetében nagyon alacsony, fegyveres konfliktus sem indokolja a felperes oltalmazottkénti elismerését. A felperes következmények nélkül vissza tud térni Afganisztánba, menedékkérelmének benyújtása miatt sem kell atrocitástól tartania az afgán hatóságok részéről. Ebből következően visszaküldési tilalom megállapításának sincs helye.

Az alperes határozata a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 6. § (1) bekezdésén, 7. § (1) bekezdésén, 12. § és 13. §-ain, 45. § (1) és (3) bekezdésén, valamint 59. § és 61. §-ain alapult.

A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatásával elsődlegesen menekültkénti, másodlagosan pedig oltalmazotti elismerését kérte. Harmadlagos a határozat hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra kötelezésére irányult, negyedlegesen pedig a határozat megváltoztatásával visszaküldési tilalom megállapítását kérte. Perköltségre igényt tartott.

Személyes meghallgatásán elmondta, hogy a meggyilkolt három személy valóban az IEC nevű

szervezetnek dolgozott, és hogy – mivel egy megyéből származtak és azonos területen dolgoztak – kollegális és baráti viszonyban voltak. Nem igaz azonban, hogy ő mutatta volna be őket a volt Hezb-I-Islami tagoknak. Azok maguk figyelték meg, hogy együtt mozogtak, és informálták személyükről Samsudin tálib parancsnokot. 2012. februárban Kiskunhalason olvasta az interneten, hogy megtalálták a holttestüket. Nem emlékszik, mi szerepelt a híradásban arról, hogy ez mikor történt. Amikor fegyveresek követték az autóját motorral, két-három percig voltak csak a nyomában, mert egy szembe jövő autó által felvert port kihasználva le tudott fordulni és el tudott tűnni a fegyveresek szeme elől. A nemzetközi sajtó is tud az efféle motorosokról, bizonyos volt benne, hogy tálibok. Az afgán rendőrség, kormány vagy hadsereg nem tudta volna megvédeni a tálibok fenyegetésével szemben, hiszen magas beosztású embereket sem sikerült megvédeni, biztonsági személyek jelenléte ellenére. Kabulban sem lenne biztonságban az üldözöktől, hiszen Mazar-e-Sharifban is megtalálták, holott az egy békés város. A jelenlegi FEFA alkalmazottakat nem ismeri, de a korábbiak vagy elmenekültek, vagy eltűntek; egyikről sincs információja. A családjával azonban tartja telefonon a kapcsolatot, és tőlük tudja, hogy 2013. április 17-én fegyveresek próbáltak meg behatolni a házukba, ahová a költöztette őket, mielőtt elhagyta Afganisztánt. Félelmükben ezért egy héten belül Tádzsikisztánba menekültek.

A felperes képviselőjének megítélése szerint a tényállással kapcsolatban felmerült aggályok a felperes bíróság általi személyes meghallgatásával teljes mértékben tisztázást nyertek. Már a menekültügyi meghallgatások jegyzőkönyvei sem támasztották alá az alperes azon megállapítását, miszerint a felperes mutatta volna be a később meggyilkolt személyeket az tálib szimpatizánsoknak. Ezen kívül a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik a megtalálásuk időpontjára vonatkozó információra, a menekültügyi meghallgatásán pedig akként pontosította ezzel kapcsolatos nyilatkozatát, hogy 2012. februárban nem a megtalálás történt, hanem az, hogy olvasott róla. Az afgán útviszonyok – különösen száraz időben – elképzelhetővé teszik, hogy a felperes el tudjon tűnni támadói elől, az pedig nem elvárható, hogy bevárja a motorosokat és megbizonyosodjon afelől, hogy valóban az életére törnek-e.

A felperes képviselője azonban hangsúlyozta, hogy több más olyan körülmény (a mecsetbeni fenyegetés, a fenyegető levél és a család megtámadása) is van, amelyből az üldöztetés jövőbeni veszélyére lehet következtetni. Ezen üldöztetés mögött pedig a felperesnek tulajdonított politikai meggyőződés, mint Genfi Egyezmény által védett ok áll. Az alperes is elismeri határozatában, hogy a felperes a tálibok szemében kormánypártinak, a tálibok ellenségének minősül a választási szervezetben folytatott tevékenysége miatt, függetlenül attól, hogy a szervezet civil jellegű. Elég, ha az üldözők úgy gondolják, hogy a védett tulajdonsággal rendelkezik, nem kell ténylegesen politizálnia.

Az, hogy a Balkh-i rendőrkapitányhoz fordult igazolás kiállítása érdekében, nem jelenti, hogy bármely állami szerv is meg tudná védeni őt. Tisztsége vagy kapcsolatok alapján nem számíthat kiemelt védelemre, egyébként pedig a legjobb védelem sem nyújtana garanciát az őt fenyegető üldözéssel szemben. Kabul mint menekülési alternatíva pedig azért nem jöhet szóba, mert egyrészt – a tálibok összehangolt tevékenységére tekintettel – ott sem zárható ki az üldöztetésének veszélye, másrészt az egyre duzzadó, lakás és munkalehetőséget kínálni egyre kevésbé tudó fővárosban a társadalmi és gazdasági integráció lehetősége sem megfelelő. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint menekültkénti elismerésének van helye.

Egyébiránt a felperes képviselője – a nexus hiányának megállapítása esetére – azzal érvelt, hogy a Met. 61. § b) és c) pontjai szerinti oltalmazottkénti elismerés feltételei is fennállnak, valamint az ország törekény biztonsági helyzetére tekintettel az általános visszaküldhetőség is aggályt ébreszt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Fenntartotta, hogy a 2004-es konvoj támadás és a három kolléga eltűnése nem indokolja a felperes

menekültkénti elismerését, a támadás ugyanis nem ellene irányult, a kollégák elrablásának és megtalálásának körülményeiről pedig a beszerzett országinformációk eltérően számolnak be. A kollégák az IEC, nem a FEFA dolgozói voltak, és nem 2012. februárban, hanem 2010. szeptemberben találták meg őket. A felperes története tehát a határozatban foglaltak szerinti szavahihetőségi aggályokat veti fel a három meggyilkolt személy vonatkozásában. Mazar-e-Sharif városban nincs megkülönböztetés nélküli erőszak, oda a felperes visszatérhet. Ott, a lakóhelyén elszenvedett fenyegetésre ugyanis nem hivatkozott, a fenyegetések másik térségből érkeztek. Hazáját továbbá nem spontán módon hagyta el, hiszen Balkh tartomány rendőrkapitányával hitelesítette a fenyegető tartalmú iratokat. Az általa előadottak nincsenek összefüggésben Genfi Egyezmény szerinti üldözési okkal, menekültkénti elismerésre tehát továbbra sincs lehetőség. A határozatában az oltalmazottkénti elismerés és a visszaküldési tilalom feltételeinek nem teljesítésére vonatkozóan kifejtettek is helytállóak.

A kereset az alábbiak szerint megalapozott.

A Met. 7. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A Met. 6. § (1) bekezdése alapján a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni.

A Met. 64. § (4) bekezdése szerint annak értékelésekor, hogy a felperes üldöztetéstől való félelme megalapozott-e, nincs jelentősége annak, hogy a felperes ténylegesen rendelkezik-e az üldözés alapjául szolgáló faji, vallási, társadalmi vagy politikai jellemzőkkel, illetve nemzeti hovatartozással, ha üldözője úgy tekinti, hogy e jellemzőkkel rendelkezik.

Az alperes – bár elismerte, hogy a felpereséhez hasonló tevékenységet végző személyeket a tálibok hajlamosak kormány- és idegenbarát elemként tekinteni, valamint őket és családjukat megfélemlíteni – nem vette figyelembe ezt a felperesnek tulajdonított politikai meggyőződésként mint a Genfi Egyezmény szerint releváns nexusként, hanem közvetlenül az oltalmazottkénti elismerhetőség körében vizsgálja e körülményt. Ezzel szemben a helyes álláspont az, ha a felperes FEFA szervezetben végzett tevékenységét a felperesnek tulajdonított politikai meggyőződésnek tekintjük, és ez alapján a menekültkénti elismeréshez szükséges Genfi Egyezmény szerinti ok fennállását megállapítjuk.

Erre tekintettel a bíróság elsődlegesen a menekültkénti elismerhetőség körében vizsgálta a felperes menekülési történetét és e történet alperes általi értékelésének megfelelőségét.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a Met. 7. § (1) bekezdése megelégszik az üldöztetéstől való megalapozott félelem valószínűsítésével, így irrelevánsak az alperes azonban megállapításai, hogy a felperes „az őt ért fenyegetéseket nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani”, illetve „teljes bizonyító erővel nem tudta valószínűsíteni”. Ezzel kapcsolatban a bíróság felhívja a figyelmet arra, hogy a teljes bizonyító erő és a valószínűsítés nagyságrendileg eltérő bizonyítási szintet képviselnek,

így azok összemosása nem szerencsés.

Fontos körülmény az is, hogy sem a Met., sem az irányadó nemzetközi normák nem írják elő, hogy már megvalósult fizikai bántalmazás lenne szükséges a menekültkénti elismeréshez. Ebből következően annak az alperesi érvek sincs súlya, hogy a felperest „fizikai bántalmazás nem érte”.

A felperes olyan fenyegetésekre, valamint vele és másokkal történt egyéb eseményekre hivatkozott, amelyek alapján attól fél, hogy a tálibok megölhetik.

Az alperes határozatában csak két momentummal, a három kolléga meggyilkolásával és a motoros üldöztetéssel kapcsolatban jelzett a felperes által előadottak hihetőségével kapcsolatos kételyt, az előző tekintetében országinformációval ütközésre, az utóbbi tekintetében pedig életszerűtlenségére hivatkozva.

A gyilkosságokkal kapcsolatban azonban az alperes olyan felperesi nyilatkozatot (hogy a felperes mutatta be a később meggyilkolt kollégáit a talib szimpatizánsoknak) vett alapul, ami nem található meg a közigazgatási eljárás irataiban, és a felperes perben tett előadásával sem egyezik. Az sem következik egyértelműen a felperes közigazgatási eljárás során tett nyilatkozataiból, hogy 2012. február 17-én találtak volna rá a holttestekre, a felperes ugyanis azonnal pontosította, hogy ez az eseményről beszámoló BBC cikk olvasásának napja volt.

A motoros üldöztetéssel kapcsolatos kételyek sem indokoltak. Az alperes nem adott ésszerű magyarázatot arra, hogy miért nem életszerű eltűnni szem elől a felkavart porban az afganisztáni útviszonyok között.

Mindezeknek azonban nincs is különösebb jelentőségük, hiszen az alperes sem vonta kétségbe a felpereséhez hasonló tevékenységet végző személyek és családtagjaik talibok általi fenyegetettségét, valamint a felperes konkrét mecsetbeni fenyegetését és a fenyegető levelet. Ezzel kapcsolatban az alperes a felperes előadásával ellentétesen állapítja meg, hogy a fenyegetés nem terjedt ki Mazar-e-Sharif-ra, a fenyegető levél ugyanis oda érkezett. Nincs ok továbbá kétségbe vonni azt sem, hogy a felperes Magyarországra érkezését követően megpróbálták megtámadni a családját, bár a támadók kilétére, motivációjára és céljára vonatkozóan nem lehet egyértelmű következtetést levonni.

Mivel az alperes által a BÁH Dokumentációs Központtól beszerzett országinformációk is megerősítették a felpereséhez hasonló tevékenységet végzők talibok általi fenyegetettségét, a Bíróság csak kiegészítésként hivatkozik az Európai Menekültügyet Segítő Hivatal (EASO) 2012. decemberi, „Afganisztán, lázadó stratégiák: afgánokkal szembeni fenyegetés és célzott erőszak” címet viselő országinformációs jelentésére. Az EASO jelentés különböző források tételes felsorolásával megerősíti, hogy a taliban célba veszi, fenyegeti, elrabolja és megöli azokat, akikről úgy ítéli meg, hogy együttműködnek az afgán kormánnyal, a kevésbé fontos személyekre és a kormány támogatójaként azonosított személy családtagjaira is kiterjedően. Ez ellen a fenyegetettség ellen bizonyos esetekben az adott tevékenység abbahagyása sem nyújt védelmet. (Lásd a Luxemburgban 2012 decemberében kiadott jelentés 2.1.3. pontját, 54-61. o.)

Tekintettel arra, hogy a felperes által előadott menekülési történet hihető, és összhangban van az országinformációkkal, a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperest Genfi Egyezmény szerinti üldöztetés fenyegeti lakóhelyén, Balkh tartományban.

Ezért a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy akár az afgán állam, akár az Afganisztánon belüli más költözés védelmet jelent-e az üldöztetéssel szemben, megalapozatlanná téve a felperes jövőre

vonatkozó üldöztetéstől való félelmét.

A Met. 63. § (1) bekezdése szerint az üldöztetéssel vagy súlyos sérelemmel szembeni védelem akkor tekinthető biztosítottnak, ha abban az államban, ahonnan a felperes menekülni kényszerül, hatékony eszközök állnak rendelkezésre az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem megakadályozására, valamint az üldöztetést megvalósító vagy súlyos sérelmet előidéző cselekmények elkövetőinek megbüntetésére, és a kérelmező ezt a védelmet igénybe veheti.

Az alperes a felperes terhére róta, hogy nem folyamodott védelemért az afgán hatóságokhoz. Azt azonban nem támasztotta alá, hogy akár a Balkh-i rendőrkapitány, akár az afgán állam bármely más szerve hatékony védelmet jelentett volna (illetve jelentene visszatérés esetén) a tálib üldözőkkel szemben. Figyelemmel az afganisztáni általános viszonyokra, valamint tekintettel arra, hogy az alperes nem mutatott fel hatékony védelem elérhetőségét alátámasztó országinformációt, a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes nem remélhet megfelelő védelmet az állami szervek részéről.

A Met. 63. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés szerinti védelem akkor is biztosítottnak tekinthető, ha abban az államban, ahonnan a kérelmező menekülni kényszerül, az ország egy részében nem áll fenn az üldöztetéstől való megalapozott félelem követelménye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, és a kérelmezőtől ésszerűen elvárható, hogy az érintett országrészben maradjon.

Ezzel kapcsolatban felelőtlen, konkrétumokkal alá nem támasztott állítás, hogy a Mazar-e-Sharif melletti faluba való elköltözés megoldást jelentett volna a felperes számára a fenyegetésekkel szemben. A felperes ugyanis azon a helyen nem maradt, csak az utazását szervezte meg onnan, az utcán nem mutatkozott. Elmondása szerint továbbá a családját is ott érte később az incidens.

Az alperes továbbá belső menekülési alternatívaként hivatkozott Kabulra, azonban e körben is hiányzott annak meggyőző alátámasztása, hogy a tevékenysége miatt üldözött felperest miért ne találhatnák meg a fővárosban. Ennek alátámasztására nem elegendő, hogy a város elég nagy ahhoz, hogy el lehessen bújni benne. Különösen nem, ha a felperes – mint azt az alperes az egzisztencia-teremtés érdekében javasolja – foglalkoztatást kér a FEFA kabuli központjában, az ugyanis feltehetően ismét vidéki kijárással járna, ami fokozottan kitenné a felperest a táliboknak. A fentebb említett EASO jelentés leírja, hogy Mazar-e-Sharif biztonságosabb Kabulnál. A felperest azonban Mazar-e-Sharifban is érte fenyegetés, így nem zárható ki, hogy az Kabulra is kiterjed. Tény továbbá, hogy személyes megtorlás tekintetében a városok biztonságosabbak a vidéknél, azonban jobban ki vannak téve a terrortámadásoknak. Afganisztánban továbbá kulturális hagyomány egymás „háttérének” leellenőrzése, így nem lehet kizárni, hogy a felperes múltjáról Kabulban is elterjed az információ anélkül is, hogy folytatná ott a támadásokra okot adó tevékenységet. Nem biztos ugyan, hogy a táliboknak van kapacitásuk Kabulban is lenyomozni a személyét, de ez ki sem zárható ésszerűen, különös tekintettel arra, hogy megoszlanak a források a főváros által nyújtott biztonsággal kapcsolatban. (Lásd az EASO jelentés 1.3. pontját, 30-33. o.)

A fentiek fényében megállapítható, hogy a felperes esetében nem áll fenn a belső védelmi alternatívának az a 301/2007. (XI.9.) Korm. rendelet 92. § (2) bekezdés c) pontja szerinti feltétele, hogy az adott országrészben ne álljon fenn üldöztetés, súlyos jogsérelem vagy más súlyos emberi jog sértés áldozatává válásának veszélye.

Mindezekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy a felperes menekültkénti elismerés iránti elsődleges kereseti kérelme megalapozott, mert valószínűsített olyan Genfi Egyezmény szerinti okon

alapuló üldöztetést, amellyel szemben nem remélhet elvárható védelmet származási országán belül.

Erre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Met. 86. § (5) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperest a Met. 7. § (1) bekezdése alapján menekültként elismerte.

Mivel a felperes elsődleges kereseti kérelme sikerrel járt, a további kérelmeire nem kellett kitérni.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni a felperes részére az ügyvédi képviselettel felmerült, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján, 27% áfa tartalommal számított (15 000 Ft + 4050 Ft áfa) perköltséget.

A menekültügyi hatósági és bírósági eljárás a Met. 34. §-a értelmében csak a kérelem első alkalommal történő benyújtása esetén tárgyi költségmentes, a felen felülvizsgálat tárgyát azonban második menedékkérelem tárgyában született határozat felülvizsgálata képezte. A pervesztes alperes az 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) c.) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez, ezért helyette az Itv. 43. § (3) bekezdése szerinti eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint az állam viseli.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2013. június 28. napján

Dr. Dudás Dóra Virág s.k.
bíró

A kiadmány hitelesül:

